

ВЕРЕНА ВИБЕК

КИАНУ РИВС

НИКОГА НЕ СЕ ОБРЪЩАЙ НАЗАД

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Верена Вибек
КИАНУ РИЙВС.
Никога не се обръщай назад

© Печатается с разрешения правообладателя –
издателства «Algorithm Trading House».

© Вибек В., 2020

© Издателство „Паритет“

Горанка Цветкова – превод

През 1999 година един филм предопредели бъдещето на целия свят, създавайки различна философия и представяйки на публиката съвсем нов тип супергерой. Благодарение на „Матрицата“ киберпънкът от ъндърграунд стана мейнстрийм, а всеки жител на мегаполис се почувства Избран. Последният супергерой бе изигран блестящо от знаковият за Холивуд актьор – Киану Рийвс.

Макар и сломен от превратностите на съдбата, изпълнили живота му с тъжни събития и лични трагедии, той убедено продължава да прави това, в което е най-добър.

През 1991-ва от свръхдоза умира най-добрият му приятел. Скоро след това с любимата му жена Дженифър Сайм губят нероденото им дете, а само след няколко месеца в катастрофа загива и тя самата. Едва на 33, актьорът сякаш няма какво по-лошо да очаква, но съдбата има други планове. След всичко, което вече е преживял, му се налага да разбере, че по-малката му сестра е болна от левкемия. Напълно загубил себе си от трагичните събития в живота си, той осъзнава, че е длъжен да продължи напред в името на това да спаси поне сестра си.

За всичко, което превръща Киану Рийвс в човека и актьора, познат на милиони хора по света – загадъчен, мълчалив и малко странен, но непоколебим и последователен, четете в новата илюстрирана биография за него, която излиза за първи път на български език сега.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-297-1

Глава 1. Бейрут. 60-те години

Каквото и да се случва в живота ви, вие можете да го преодолеете! Животът си струва да бъде живян.

Киану Рийвс

Днес столицата на Ливан Бейрут се смята за малката Франция на загадъчния Изток. Това място вече не помни дългите години на гражданската война, почти напълно разрушила града. Навсякъде тук могат да се срещнат малки, три- и четириетажни къщи с френски балкони, в които се разполагат хотели и магазини. Сега Бейрут с право се счита за една от най-перспективните туристически дестинации. Въпреки че официална религия тук е ислямът, повечето жени предпочитат да носят европейски дрехи, няма никакви ограничения в избора на професии или за посещаване на различни публични места. Тук винаги е имало силна християнска общност, с която се налага да се съобразяват дори най-радикално настроените мюсюлмани.

През 60-те години Бейрут напомнял пъстро източно покривало с преплетено в него всичко, което човек можел да си представи. Често можели да се срещнат увити в паранджа (мюлманска върхна дреха, която покрива цялото тяло, глава и лице, с изключение на очите) жени, няколко пъти през деня от покривите на минаретата звучал призив към молитва, но в същото време навсякъде работели европейски кафенета, а на улиците на всяка крачка можели да се видят седнали направо на тревата или по каменната зидария младежи. Някои компании се

състоели само от момчета в униформа на медресе (мюсюлманско духовно училище), други изглеждали по-шарено, а трети шокирали дори повече или по-малко за пленените от нововъведенията граждани. Това били хипита, „деца на цветята“ – по това време вече изпълнили целия свят. Децата на състоятелните семейства не желали да учат и да работят цял живот, те искали да бъдат щастливи и да пътешестват.

Мнозинството хипита най-напред поемали към Америка, после спестявали пари за самолет до Гоа. Имало обаче и любители на по-оригинални маршрути.

Едно от тези момичета с панталони и пъстри ризи била Патриша Тейлър. Била дошла от Англия и сега харчела последните си пари, все още смътно представяйки си с какво би могла да се занимава тук. Най-много ѝ харесвало по цели дни да стои на улицата с компания приятели и да наблюдава странния и непонятен живот на ливанската столица. Допадало ѝ също да измисля необичайни облекла от кой знае откъде появили се платове. На която и улица да се оказал човек тук, непременно се натъквал на магазинчета с тъкани, по пазарите имало огромни купчини с цветни изрезки и парцали. Търговците често изхвърляли ненужните им парчета плат и охотно предоставяли евтини материали на красивите европейски момичета. Патриша била наела квартира в центъра на града заедно с няколко приятелки и тук час по час се появявали цели рула пъстри източни тъкани, от които лесно можело да се ушие не един екстравагантен тоалет. Именно така се забавлявала младата англичанка през свободното си време. И все повече ѝ харесвало, а нещата ѝ ставали все по-сполучливи. Приятелките ѝ непрекъснато я молели да им ушие някаква рокля, но за това, разбира се, не ѝ плащали. А да си представи, че скромните местни жени ще носят нейните ярки и смеш-

ни тоалети, било невъзможно. Единственият ѝ що-годе постоянен източник на доходи за момента били немногобройните нощни клубове, в които можело да се танцува за пари. Не ставало дума за стриптийз, тъй като в Бейрут това било забранено от закона, но танците били достатъчно откровени, за да се завържат връзки с местни мъже. Припечеленото си го бивало, но и рисковете не били малки. Не минавал ден, без някой от разгорещените посетители да не вдигне скандал или да не провокира сбиване. В ролята на защитник влизал един-единствен охранител, от когото нямало почти никаква полза.

Всяка вечер хипитата се събирали на плажа и си правели възмутителни за местните жители купони. Полицията предпочитала да си няма работа с такива компании, тъй като това можело да предизвика големи неприятности. Облечен като клоун и изглеждащ като клошар младеж като нищо можел да се окаже син на дипломат или на политик.

През 60-те години духът на хипи културата бил проникнал във всички слоеве на населението. В Америка и Англия хипари обикновено ставали безпризорни тийнейджъри и търсеци по-добър живот млади хора, така и не успели да влязат в колеж, но тук, в Бейрут, продължавали да смятат, че всички тия хипита са така наречената „златна младеж“. Това обаче си имало своя логика: не у всеки бедняк ще се намерят пари за самолетен билет до Бейрут.

На едно от тези плажни забавления Патриша се запознала с младеж на име Сам. Той бил безгрижен веселяк от Хаваите, от когото винаги можело да вземеш малко леки наркотици. Крайморските купони били немислими без стипчив, сладникав дим, обгръщащ цялата тайфа в прозрачен облак.

– Ти как попадна тук? – попитала го Патриша.

– Търсех място по света, където също да има море и плаж. Нали съм от Хаваите... – уклончиво отговорил Сам. В онези години Хаваите тъкмо били влезли в състава на Съединените американски щати и все още били малка и безгрижна страна, живееща по свои правила. Точно такъв – незначителен и безгрижен, се оказал и Сам. Той предпочитал да не се разпростира в разкази за себе си, което го правело да изглежда загадъчен младеж с интересна житейска история. Което, като цяло, така си и било. Към двадесетата си година Сам вече имал доста сериозен, но съвсем незавиден житейски опит. Бил роден в небогато семейство, което обитавало скромна малка къща на крайбрежието. Многобройните братя и сестри били принудени да се сбутват в една стая, а нерядко и просто да спят в градината или на плажа. На островите никога нямало работа. Единственият възможен поминък бил риболовът. С ловене на риба и други морски твари обаче отдавна не можело да се оцелява. Оставал единствено туристическият бизнес, но в него имало прекалено голяма конкуренция. Да се изкарат наистина добри пари можело само с продаване на наркотици, с което и се занимавали повечето местни момчета по хавайските плажове. Ако им паднала някаква друга работа, не отказвали и нея, но това се случвало рядко.

През 60-те години в Щатите вече навсякъде се продавал хероин. Оборотите на този наркотик още не били достигнали критични нива, каквито заковаха продажбите през 90-те години, но опасният препарат вече бил излязъл на мода. Той се появил и на Хаваите. Един ден момчето, което давало на Сам за пласиране малки партиди леки наркотици, му предложило да спечели повече от обичайното. За целта се искало единствено да отиде до една страна в Близкия изток, да се срещне с нужния човек и да пренесе стоката в родината си. Летището на

Киану Рийвс като дете. 60-те години.

Психолозите смятат, че характерът и светогледът се формират от ранно детство. Човек обаче може да се променя, ако сметне това за правилно. Всеки човек има избор, независимо от възрастта. Опитът от миналото може да се използва като пътеводна звезда. Тя може да ни покаже най-добрия път, по който да се движим.

Киану Рийвс

Хаваите и до днес прилича на селски аеродром, а през 60-те изглеждало много по-печално. Сам вече бил навършил осемнадесет, така че можел безпрепятствено да лети накъдето си пожелае.

С обещаните пари спокойно можел да си купи нова къща, така че и през ум не му минавало да се отказва. Успял да продаде това-онова, и седмица по-късно вече държал с ръце самолетен билет. Поел обратно с няколко килограма хероин в багажа.

– Младежо, минете в стаята за специален преглед, моля – наредил му сурово митническият служител на летището.

Сам се разтреперил паникьосан и едва ли не моментално изпял на полицията всичко, което му било известно за наркотиците на Хаваите. Главното правило на американското законодателство гласи: издай всички и си свободен. Има още едно: когато си на вълната на успеха, никой няма да те пипне. Паднеш ли от пиедестала, всички те помитат. Сам не бил чувал за второто правило, но бил пределно наясно, че единственият му шанс да избегне смъртното наказание е да каже всичко, което знае.

Сътрудничеството със следствието било взето предвид, и в крайна сметка Сам бил пратен в превъзпитателен лагер за три години. Това време се оказало от полза за него. В колонията за непълнолетни работело училище. При това получаването на диплома представлявало добра причина за предсрочно освобождаване и Сам залегнал над уроците с удвоен ентузиазъм. Тук, в колонията, той завършил средно училище (единствен в семейството си), а няколко месеца по-късно отново можел да се завърне към нормалния си живот. На Хаваите вече не го чакали. Не можел и да мечтае за някаква работа, а и да живее тук сега било опасно. Всички наркодилъри разбирали прекрасно защо Сами е получил толкова малка

присъда и горели от желание да си разчистят сметките с него. Ето защо той бил принуден да поеме на безсрочно пътешествие в живота.

В Бейрут се хванал като общ работник на строеж. Плащали му малко, но младежът странно защо винаги имал пари. Скоро той и Патриша заживели заедно. В тясната им квартира винаги било пълно с приятели, а хазаинът не преставал да мърмори за купоните и пропилата жилището сладникава миризма. Патриша успяла да си намери работа като костюмер в местния театър. Била се представила за известен британски дизайнер и на никого не му минало през ум да проверява това твърдение, така че много скоро тя се превърнала в истинска звезда от градски мащаб, докато Сам продължавал да работи на строежа. Странно защо обаче изкарвал повече пари от нея.

След няколко месеца Патриша забременяла. Сам се зарадвал искрено на новината, а седмица по-късно заявил, че трябва спешно да замине за няколко дни у дома, на Хаваите. В началото на връзката им той вече си бил ходил веднъж за една седмица, затова приятелката му не заподозряла нищо.

– Следващия път ще отидем заедно – уверил я Сам.

Върнал се след няколко седмици – мрачен, но с препълнен портфейл. Обяснил го с това, че един от братята му неотдавна започнал добра работа и решил да помогне на младото семейство. Фактически погледнато, Сам и Патриша още не били семейство, затова решили да узаконят връзката си два месеца преди идването на бебето.

През септември 1964 година Патриша Тейлър и Сам Рийвс се сдобили с момченце, което бащата предложил да нарекат с традиционното хавайско име Киану. В превод от местното наречие тази дума означава „хладен лек вятър над планините“.

– Това име ще му подари свобода – обичал да повтаря Сам, а за небезразличната към хипарството Патриша свобода винаги била синоним на щастие.

В началото животът им почти не се различавал от живота на другите млади семейства. Парите вечно не достигали, но пък детето растяло, обкръжено от любовта и грижите не само на родителите си, но и на техните многобройни приятели, които никога не оставяли дома им празен. С изключение на дните, когато родителите на Патриша им гостували за кратко и не можели да се нарадват на внука си. Буквално година след раждането на Киану майка му пак забременяла. За свободолюбивия Сам, който все още мечтаел за големи и лесни пари, това се оказало удар. Струвало му се, че всичко това може да погребее последните му надежди за по-добър живот. Веселият и неуниващ младеж, когото Патриша обикнала тъкмо заради лекия му характер, ставал все по-мрачен и затворен. Скоро започнали изблици на агресия, а не след дълго в квартирата им се появили използвани спринцовки.

И при най-голямо желание, Патриша трудно можело да бъде наречена пуританка. Тя никога не била имала нищо против да поекспериментира с натуралните психеделици¹ и била в течение на последните изследвания на Тимъти Лиъри² (да не забравяме, че по онова време лизергиновата киселина³ можела да се купи във всяка аптека), но тук думата не е за хероина. Дори през 60-те години, с цялата им наивност, за всички било оче-

---

¹ Дрога, променяща коренно съзнанието и възприятието. – *Бел. прев.*

² Американски психолог и автор на книги, известен най-вече с изучаването на ефектите на психеделичните наркотици и с позицията, насърчаваща свободата на тяхното използване. – *Бел. прев.*

³ Диетиламид на лизергиновата киселина (по-известна като LSD, ЛСД) е мощно психоактивно вещество, което спада към групите на халюциногените и ентеогените. – *Бел. прев.*

Никой няма да си тръгне жив оттук, затова яжте вкусна храна, разхождайте се под слънчевите лъчи, скачайте в океана. Говорете истината, която носите в сърцето си като скрито съкровище. Бъдете глупави. Бъдете добри. Бъдете странни. Няма време за нищо друго.

Киану Рийвс

Съдържание

Глава 1. Бейрут. 60-те години	3
Глава 2. В търсене на дом.....	13
Глава 3. Торонто	28
Глава 4. Първи стъпки към успеха	53
Глава 5. Чудесното приключение на Бил и Тед	77
Глава 6. На гребена на вълната.....	89
Глава 7. Моят приятел Ривър.....	101
Глава 8. На максимална скорост	132
Глава 9. Матрицата	172
Глава 10. Последната любов.....	188
Глава 11. Презареждане	209
Глава 12. Борба за оцеляване.....	222
Глава 13. Тъжният Киану.....	240
Глава 14. По-добре не го закачайте.....	260